

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af eneste Behandling af Forslag til Lov om Befæstningsanlæg.

Forhandlingen genoptoges.

N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Naar man vil bedømme Betydningen af de Forsvarslove, der ere forelagte, saa gælder det at spørge om: Hvilken Forsvarsordning bringe de paa Benene, skabe de den Forsvarsstyrke, der er nødvendig for at forsvare Landet? Jeg tillod mig allerede ved Sagens første Behandling at gøre opmærksom paa, at man ved Behandlingen i Udvalget tidligere slet ikke havde skænket dette Spørgsmaal nogen Opmærksomhed, og paaviste gennem Tal og gennem de Oplysninger, som ere komne fra Krigsministeriet, at man ikke fik den Forsvarsstyrke, som behøvedes. Der er nu ved Forhandlingerne i Landstinget kommet en Ændring ind, som skulde synes at staa i Forbindelse dermed, og det er derfor, jeg ønsker at optage Spørgsmaalet paa ny, for at det kan ses fuldstændig klart og rent.

Der er i de Forslag, som ere forelagte fra Krigsministeriet, forlangt, at der paa Sjælland skulde være en Forsvarsstyrke af 23 Liniebatailloner og 15 Forstærkningsbatailloner, deri iberegnet Garden, altsaa en samlet Styrke paa 38 Batailloner. Det er endvidere oplyst af Krigsministeriet, at til Mobilisering af en saadan Styrke vil der kræves 40,800 Mand, og for at naa op imod denne Styrke er det bestemt, at for Sjællands Vedkommende skal der, naar man maa gøre Regning paa at ty til en uregelmæssig Mobilisering, tilgaa en aarlig Styrke af 3,300 Mand foruden 125 Mand sjællandsk Mandskab til Garden. Men naar man saa undersøger, hvad Resultaterne derigennem ville blive — jeg har benyttet det Otium, vi have haft i længere Tid, til at anstille nøjagtige Undersøgelser, ved hvilke jeg har benyttet den selvsamme Afgangsprocent, som er benyttet af Generalstaben —, vil man se, naar vi tage den 16-aarige Periode, der vil gaa, inden Udskrivningsbestemmelserne i Hærloven kunne være gennemførte, og dele den i 4 Perioder à 4 Aar, at saa vil der den 31. Marts 1914 mangle ca. $\frac{1}{3}$, nemlig 14,159 Mand; den 31. Marts 1918 vil der mangle 11,248 Mand, omtrent $\frac{1}{4}$; den 31. Marts 1922, altsaa paa det Tidspunkt, Københavns Landbefæstning skal nedlægges, vil der

mangle 8,217 Mand eller $\frac{1}{5}$, og den 31. Marts 1926, naar hele Sagen er gennemført, vil der endnu mangle 5,309 Mand eller $\frac{1}{8}$.

Jeg havde i de Bemærkninger, jeg fandt Anledning til at gøre, henvist til, at man jo kunde ty til den Udvej, at man kunde forøge Værnepligten udover det 16de Aar, men jeg havde ganske vist tænkt mig denne Forøgelse anvendt paa en helt anden Maade. Naar man har en Fæstning, maa man have et lokalt Værn, som altid er til Stede og med faa Timers Varsel kan møde. Vi have haft noget saadant i Københavns Væbning, den er bleven stillet noget ekstraordinært. Medens alle andre Forstærkningsafdelinger aldrig ere blevne indkaldte, er denne aarlig bleven indkaldt til Øvelse, og tidligere havde vi Københavns Borgervæbning. Jeg mente da, at man kunde udvide Værnepligten paa en saadan Maade, at man derved skabte en forøget Københavns Borgervæbning paa 5—6 Batailloner og nogle Artillerikompanier. Det var jo altid en Udvej i Mellemtiden, og man kan ingen Indvending gøre derimod. Det, at Borgerne forsvare deres By, har været gammel Skik og Brug, og det kunne de ogsaa gøre nu. Desuden kan jeg sige, at efter de private Meddelelser, jeg har fra mange Sider, skal man ikke nære Frygt for, at den Offervillighed, man paa det Omraade vilde kræve af Københavns Borgere, ikke vilde være til Stede.

Men nu har Krigsministeriet paa § 234 faaet indført i Landstinget den Ændring, at „indtil Styrken af værnepligtige i Landsdelene Øst for Store Bælt er vokset saa meget, at Linie- og Reserveafdelingerne kunne bringes paa Krigsstyrke, kunne (uanset Bestemmelserne i Værnepligtsloven) ogsaa ældre Aargange end 16de anvendes til at fuldstændiggøre Krigsstyrken“. Værnepligtsloven har en Bestemmelse, som der blev hentydet til i Gaar af den ærede Ordfører. Men den gaar ikke ganske i samme Retning. I Værnepligtslovens § 5 hedder det, at i Tilfælde af fjendtligt Overfald er enhver dansk Undersaat pligtig til paa Opfordring af Kongen eller af dem, som af Kongen dertil ere bemyndigede, at gribe til Vaaben eller udføre den Tjeneste, hvortil han maatte blive ansat. Men denne Bestemmelse kan jo kun anvendes i et bestemt givet Tilfælde: nemlig i Tilfælde af et fjendtligt Overfald, hvilket forudsætter, at Krigen sker under saadanne Vilkaar, at der ikke er gaaet Krigserklæring forud, thi ellers kan det ikke